

gennem en anden formidler af betalingstjenester som led i gennemførelse af betalingstransaktioner. Hvis virksomheden udelukkende udøver aktiviteter som betalingsinstitut eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenesteydelser eller driver betalingssystemer, jf. lovforslagets § 11, nr. 1 og 2, stilles der ikke krav om sikring af brugermidler.

Det er forudsætning for kravet om sikring af midler, at betalingsinstituttet rent faktisk kommer i besiddelse af disse midler, dvs. som led i gennemførelsen af betalingstjenesten opnår ejendomsret til midlerne. Opmærksomheden henledes i den forbindelse på forslagets § 4, nr. 10, hvorefter tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres, ikke er omfattet af lovforslaget.

I en række tilfælde vil midlerne skulle disponeres umiddelbart efter modtagelse. For kredittransaktioner og pengeoverførsler, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat uden for euroområdet, gælder således efter forslagets § 75, stk. 1, at betalerens udbyder af betalingstjenester skal sikre, at beløbet krediteres betalingsmodtagerens konto hos dennes udbyder af betalingstjenester senest førstkommande arbejdsdag efter modtagelsestidspunktet. For papirbaserede kredittransaktioner eller pengeoverførsler kan denne frist forlænges med endnu en arbejdsdag.

Forslagets § 75, stk. 1 om frist for overførsel af betalinger gælder derimod ikke ved korttransaktioner eller direkte debiteringer, som er karakteriseret ved, at betalingstransaktionen initieres af eller via betalingsmodtageren. For direkte debiteringer gælder efter forslagets § 75, stk. 2, at betalingsmodtagerens udbyder skal overføre betalingsordren til betalerens udbyder inden for den frist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes udbyder, så afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

I overensstemmelse med betalingstjenestdirektivets art. 37 og 42 stilles der ikke krav om, at betalingsinstituttet informerer brugerne om reglerne om sikring af brugermidler eller om betalingsinstituttets foranstaltninger til opfyldelse heraf.

Betalingsinstituttet har mulighed for at anvende henholdsvis sikringskonto eller depot efter stk. 1 eller at stille garanti efter stk. 2.

Efter det foreslåede *stk. 3* fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2 samt om undtagelser fra kravet. Betalingstjene-

stedirektivets art. 9, stk. 4, giver mulighed for at fastsætte en bagatelgrænse på op til 600 euro pr. transaktion forstået således, at sådanne transaktionsbeløb ikke omfattes af sikringskravet. Udgangspunktet er, at Finanstilsynet fastsætter bagatelgrænsen til 600 euro, medmindre særlige forhold taler for at fastsætte en lavere grænse.

Finanstilsynet fastsætter endvidere nærmere regler om sikring af kundemidler, herunder om oprettelse af sikringskonto eller sikkerhedsdepot, om hvad der skal forstås ved »sikre, likvide aktiver«, og regler om garantiudstedelse, herunder fastsættelse af størrelsen af garantibeløb samt kvaliteten af garantier.

Til §§ 23-24

Forslagets §§ 23-25 omhandler anvendelse af agenter. Herudover gælder § 32 for danske betalingsinstitutters anvendelse af agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, mens § 35 gælder for udenlandske betalingsinstitutters anvendelse af agenter her i landet, hvor betalingsinstituttet har opnået tilladelse som betalingsinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

En agent er i forslagets § 6, nr. 18, defineret som »en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbuddet af betalingstjenester«. Det forudsættes, at agenten er legitimeret til juridisk at forpligte betalingsinstituttet. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den pågældende alene bistår med markedsføring. Hvis vedkommende optræder i eget navn, skal denne have særskilt tilladelse som betalingsinstitut.

Den foreslåede § 23 fastlægger meddeleelsespligt til Finanstilsynet, hvis et betalingsinstitut vil udbyde betalingstjenester gennem en agent.

Det følger af den foreslåede § 24, at Finanstilsynet registrerer agenten, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets opfattelse er fyldestgørende. Hvis Finanstilsynet nægter at registrere agenten, er konsekvensen, at betalingsinstituttet ikke er berettiget til at anvende den pågældende som agent ved udbud og udførelse af betalingstjenester.

Forslagets §§ 23-24 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 17, stk. 1-4.

En agent er kun berettiget til at udføre grænseoverskridende betalingstjenester på vegne af betalingsinstituttet, hvis procedurerne i forslagets § 30 iagtages.